

Opinió

EDITORIAL

Tortura

La pesadilla de los desahucios no ha acabado con la pretendida salida de la crisis económica. En Terrassa, los servicios sociales atendieron durante 2018 más de mil desahucios en la ciudad, lo que no quiere decir que fuesen todos los que se programaron, sino los que llegaron al mostrador del departamento. En el primer trimestre de 2019 ya ha atendido 325 desahucios, por lo que si se mantiene ese ritmo, a final de año se superará ampliamente la cifra de 2018. Eso quiere decir que en un año más de mil familias no sólo han sido despojadas de la vivienda que habitaban, sino que se han visto en la calle, sin posibilidad de tener un techo. La situación es suficientemente dramática como para que se vea agravada por la tortura que significa el lanzamiento abierto. Esto es que el juzgado señala un periodo de tiempo de entre diez y quince días en los que el lanzamiento, el acto físico mediante el que la comisión judicial ejecuta la orden de desahucio, puede llevarse a cabo. La fecha, por tanto no es cierta. La polémica está en que la Ley de Enjuiciamiento Civil especifica claramente que los lanzamientos debe n ser fijados con día y hora y no

tificados a las partes. Esto no se hace siempre así, generando una situación de angustia extraordinaria en las familias ejecutadas, que como en uno de los casos que aparecen en la información que publicamos hoy al respecto, se juegan el trabajo para estar permanentemente en casa para intentar evitar el lanzamiento. Hay jueces que admiten los recursos y corrigen la situación y los hay que no. El problema, para ellos, es que las comisiones judiciales se encuentran con serios problemas para ejecutar los desahucios como consecuencia de la presión a las organizaciones vecinales y de defensa de los ejecutados, que intentan impedir, en muchos casos con éxito, que se lleven a cabo lanzamientos. De hecho en Barcelona se impidieron más de la mitad de los programados el año pasado. El desahucio abierto es un recurso no previsto en la Ley de Enjuiciamiento Civil y además resulta siniestro. Es necesario poner de manifiesto si realmente existe margen legal de maniobra para que la maquinaria judicial busque soluciones fuera de la LEC para llevar a cabo las órdenes de desahucio. Pero yendo todavía más allá, cabe preguntarse si es función de los juzgados buscar esas soluciones, porque si se va a llevar a cabo un lanzamiento y no se puede por las circunstancias que sean, debe ser el legislador el que establezca las normas a seguir.

Un pla de millora urbà i cívic

SALVADOR CARDÚS ROS

TERRASSA, l'skyline de la qual dibuixat per l'Ajuntament i pintat a tota mena d'andròmines municipals- la fa semblar una ciutat oriental plena de mesquites i minarets, té unes entrades per carretera que la desmereixen i que, afegit a una pèssima senyalització, són perdedores. Al nord, tenim la BV-1221 que, en topa amb la inacabada B-40, converteix la zona de la comissaria dels Mossos i la benzineria K8 en un espai inhòspit. L'entrada des de Rellinars, la B-122, simplement és lletja. I per l'oest -la C-58 i la C-16- fa anys que està de potes enlaire, esperant que s'acabi el gran nus d'enllaços que l'han de lligar amb la B-40.

L'entrada per l'est, per la C-1415a -una carretera que és una mena de camí de carro asfaltat que ve de Castellar-, dibuixa una anti-pàtica gincama de semàfors i vials que et fan anar fent esses de dreta a esquerra fins que no s'arriba al monument a la dona treballadora. I si del que parlem és de l'entrada per l'N-150, també a l'est, en aquest cas es posa en evidència la deixadesa de l'Estat a l'hora d'invertir en la principal via de connexió de dues ciutats de més de 200.000 habitants cadascuna:

m'hi jugo un pèsol que no hi ha cap altre cas d'abandonament tan escandalós dels sis quilòmetres que separen dues ciutats d'aquesta mida a tot Europa.

També es pot entrar a Terrassa pel sud. L'arribada per la carretera BP-1503 des de Rubí i les Fonts, a més d'estar sempre col·lapsada, torna a ser un galimaties en què, a més de veure la deixadesa de la llera de la riera del Palau, si no n'ets expert, acabes fent voltes dins del polígon de Can Parellada. I, si entres venint per les autopistes C-58 o C-16, et trobes de cop amb una Rambleta desangelada, sense cap personalitat, amb els edificis de gust diguem-ne "discret" dels jutjats i el Don Cándido.

No és que no tinguem problemes rellevants a l'interior de la ciutat. La mal resolta remodelació de la Rambla, o la intrigant qüestió de la Plaça Nova on, després de dos anys de treballs

de la senyora Itziar González per repensar-la -a dedicació i sou complet-, encara no se n'ha vist, no pas els resultats, sinó ni tan sols el projecte escrit, en són exemples clamorosos. Però, en termes generals, es pot dir que la ciutat està força més endreçada per dins que no pas per fora. Un fet paral·lel a la majoria dels seus edificis, prou polits per dins, però de façanes abandonades.

És per això que, vist tot el panorama, crec que cal saludar amb entusiasme la presentació del pla de millora de la Rambleta que, si mai s'arriba a acabar -que els nostres nés ho vegin!-, certament canviarà la fesomia de la ciutat. El projecte -sense ser-ne expert- fa molt bona impressió, i pacifica aquest abocament de trànsit ràpid que fan les dues autopistes a la ciutat. És clar que tot dependrà, encara, de la resolució dels enllaços previs però, si s'acompleixen les previsions de la nova estació dels FGC, de les noves edificacions i de la reurbanització prevista per a finals d'any -si el nou govern municipal que surti de les eleccions no té la temptació d'aturar-ho-, com a mínim, tindrem una entrada que ajudarà a encomanar més civisme al conjunt dels terrassencs. I és que aquesta és una convicció meua, difícil de demostrar, però crec que carregada de sentit comú: com més neta i endreçada sigui urbanísticament la ciutat, més nets i endreçats serem els terrassencs que hi vivim i l'hem de transitar.

“Terrassa té unes entrades per carretera que la desmereixen”

Fan falta moltes àgores

JOSEP BALLBÈ I URRIT

VULL parlar d'Àgora Cultural Terrassenca. Una entitat local que complirà deu anys de vida el proper mes d'octubre. Al front hi ha el matrimoni format pel Manel Caldés Marsinyach i la Marcel·lina Salvador González. Sense oblidar el suport constant de l'advocat Alfons Catena Oliva i la sònica Isabel Marquès Amat. En aquell moment, eren socis de l'Ateneu Terrassenc. Van preferir escindir-se'n amistosament. La causa, la situen -i li ho comentaren al Francesc Olivé, llavors president- en el que alguns membres van considerar com una excessiva obsessió envers el tema de la "maçoneria". Veient-se un pèl allunyats del concepte "cultura", en sentit ampli. Aquesta és la seva real inquietud. En van parlar amb els malaurats Pere Candela Simó i Eulàlia Esquirol Vives i decidiren fundar Àgora. Els inicis hem de situar-los a la Sala Crespi, on feien sopars. A la sobretaula, duien algun ponent que moderava la tertúlia pertinent. En total, si fa no fa n'acostumen a dur a terme unes deu per any. Primer de tot, referiré que el mot "àgora" ve de la Grècia antiga. Era la plaça de les "polis" (ciutats) on es reunia la gent. Ho feia per parlar de política, cultura i altres temes socials. Per citar algun dels personatges que hi han passat, anomenaria n'Amadeu Aguado (regidor de l'Ajuntament), na Maria Cardellach (directora de l'OBS de ct*), en Vicenç Villatoro, en Joan Majó (president de la Fundació Ernest Lluch), els doctors Josep Gual i August Sàez (de Metges sense Fronteres), Carme Fuentes (agent de l'oficina de relacions dels Mossos d'Esquadra a Terrassa), n'Adrià Fornés (director del Centre Cultural), etcètera.

Actualment, potser els neguiteja d'algun manera un pensament. El que, sense cap mena de dubte, voldrien afegir saba nova al "planter" d'afiliats/simpatitzants. Una gran majoria d'ells amb una mitjana d'edat prou avançada. El seu repete, òbviament, rau a garantir la continuïtat del projecte. Són com un granet de sorra que certifica aquell eslògan que proclama: "la cultura no s'atura". Per tot plegat, expresso el meu reconeixement i la meua felicitació per la tasca que duen a terme. És d'admirar que gent situada en la "penya dels jubiletes" tingui aquesta empenta i tempra per ésser activa. Per engrescar altres persones en la mateixa dinàmica. Que ho puguin fer per molts anys! Serà un senyal fantàstic.

Diari de Terrassa

Presidente Editor:
Julián Sanz Soría

Director: **Pedro Millán Reyes**

Jefe de Redacción: **Josep Arnero Argüello**
Jefe de Cierre: **Josep Mª Riera Pintó** Jefa de sección de Terrassa: **Laura Hernández Rojas** Jefe de sección Deportes: **Josep Cadalso Borjas**
Coordinador de fotografía: **Nebriði Aróztégui Galf**
Coordinadora de Gent DT: **Teresa Romero Serrano**

Redacción y Administración:
Puig Novell, 14. 08221 Terrassa

Teléfono 93 728 37 00

Teléfono publicidad 93 728 37 17

E-mail publicidad anuncios@diarideterrassa.es

Director General: **Raúl Sanz Álvarez**
Coord. de publicidad: **Nuria Hernández Ortega**

Depósito legal: B-19.719-77